

Immigrants a la deriva

Les batudes policials contra els immigrants a la Terra Ferma desplacen el problema d'Alcarràs a Lleida i Fraga, però no resolen el drama humà.

Hi ha qui viu la immigració com un problema que cal resoldre amb repressió policial i hipocresia social. D'altres, però, s'arremanguen i, si cal, es mullen. Gerard Serra, alcalde d'Alcarràs, al Segrià, és dels que agafen el bou per les banyes. Ja fa massa anys —enguany també— que la plana de Lleida és notícia durant els mesos d'estiu per un conflicte en què les administracions es renten les mans.

A Alcarràs, una població que no arriba als 5.000 habitants, fa unes setmanes hi havia uns 400 immigrants d'origen magribí i subsaharià que s'hi havien desplaçat per treballar en la recollida de fruita. Els immigrants s'hi

trobaren sense cap possibilitat de feina, perquè no es necessiten tants temporers i perquè, per no tenir papers, els pagesos no els podien contractar.

Davant d'aquesta situació, Serra va invertir més de 36.000 euros del tresor municipal per oferir una assistència mínima als immigrants (l'estiu del 2002, de fet, ja va fer una inversió de quasi el doble d'aquesta quantitat per construir un campament d'emergència). Ara bé, en aquesta ocasió, i després de tants anys de trobar-se en el mateix problema cada vegada més agreujat, l'alcalde s'ha plantat i ha demanat explicacions al Govern espanyol, ajudes econòmiques i un cert control en l'entrada d'immigrants a Catalunya. En resposta al problema denunciat mitjançant la pressió mediàtica, el subdelegat del Govern a Lleida, Joan Barios, va negar que el Govern central hagués desplaçat cap immigrant ni que hagués pagat cap bitllet d'avió des de Tarifa i Fuerte-

ventura, tal com els immigrants afirmaven. Així mateix, Barios va anunciar que resoldria el problema en quatre dies.

Al cap de pocs dies, efectivament, els immigrants ja no eren a Alcarràs, però sí a una vintena de quilòmetres, a Fraga. Barios organitzà macrobatudes amb els Mossos d'Esquadra i la Policia Nacional

per detenir els estrangers que es trobaven en situació il·legal, la qual cosa va provocar que aquests fugissin ràpidament en massa. Ara, s'augmenten en condicions infrahumanes a la vora del riu Cinca.

Serra ha estat molt crític amb l'actuació d'un Govern espanyol,

ja que, segons va dir, aquest "advoca només per mesures policials i repressives"; va afirmar també que "el tòpic que identifica la immigració amb la delinqüència no té cap sentit", per la qual cosa va fer públiques les xifres de delictes a la seva localitat: d'ençà de l'arribada massiva d'immigrants els delictes havien disminuït un 23%. Amb aquesta dada, l'alcalde d'Alcarràs vol deixar palès que la immigració clandestina "és un problema humà i no de seguretat", un matís que és tota una declaració de principis. Tot i que a Alcarràs ja no hi ha immigrants en situació il·legal, l'alcalde continua lluitant perquè a Madrid algú s'atreveixi a moure fitxa. "Amb batudes policials —continua—, els immigrants marxen i a Alcarràs estem tranquils, però això no vol dir que s'hagi resolt res. El problema només s'ha desplaçat cap a Fraga i cap a Lleida. La tragèdia humana continua."

Anna Sàez

Salvador Obiols, secretari per a la Immigració de la Generalitat, amb els immigrants.

L'AVL reclama l'ús del valencià

Quan s'acaben de complir els primers dos anys d'existència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), la institució ha demanat als representants polítics i institucionals que donen exemple i utilitzen el valencià. El document aprovat diu exactament que els càrrecs públics han de ser "exemplars dels ciutadans i un exemple de civisme, recuperació i promoció de la llengua". Potser a partir d'ara, el president de les Corts valencianes, Julio de Espana, començarà a utilitzar el valencià en les sessions parlamentàries. Mentre els partits polítics de l'oposició, PSPV i EU-Entesa, celebren la declaració, el portaveu adjunt del PP a les Corts, en la seua línia habitual, diu que "des de 1995 el Consell ha adoptat les mesures adequades, sempre respectant els castellanoparlants".

Els joves i la coca

Les últimes dades del Pla Nacional sobre Drogues resulten especialment lamentables en la seua anàlisi dels costums nocturns dels joves. Contra la norma dominant en la dècada dels noranta, l'èxtasi i l'alcohol baixen com a drogues de màxim consum, i pugen, especialment, el cànnabis i la cocaïna. En música i moda hi ha un *revival* evident dels anys vuitanta i, pel que sembla, també en drogues. La coca s'ha convertit en una substància per a adolescents, que es consumeix en el carrer, en la discoteca, en el parc, amb la parella... Les distintes i habituals campanyes institucionals antidroga no valen per a res, ja que la gent jove, dia a dia, consumeix més substàncies i de manera més absurda. Perquè no és que no consumeixen drogues de disseny, és que les combinen amb cocaïna en una nova i creixent modalitat de politoxicomania. El porro de cànnabis, és clar, és per a la baixada o per passar la caparra del diumenge.